

Спрѣха предъ пжтната врата. Илиица тикна вързопъ дрехи въ ржцетѣ на Вела, прегърна я и я цѣлуна по челото:

— Да сте здрави... да се погаждате и..

Сълзитѣ я задавиха.

Сбогуваха се на бързо.

Баба Велика притисна внучката си: — Доживѣхъ, Божичко... — Сетне дигна треперящи ржце и метна на плещитѣ ѝ широкъ черенъ шалъ: — Студено е, баби, завий се!

И когато черното петно на шала се стопи въ здрача на притихналата нощъ, Илиица изхлипа и скри лицето си въ престилката.

— Е, де! — смърри я той, самъ просълзенъ. — Вмѣсто да се радвашъ, ти . . .

— Че азъ отъ радостъ, бре Илийко . . . Милитѣ ми!

Тя избърса сѣ ржавъ очитѣ си, но сълзитѣ ѝ рукнаха отново като благодатенъ напоителенъ дъждъ.

Баба Велика влѣзе тихо въ кухнята, погали заспалитѣ унучета и въздъхна:

— Боже, Боже, какви времена дочекахме! Когато едно време пристанѣше мома, съ години ѝ се сърдѣха. Пъкъ сега майката и бащата сами я изпращатъ...